

Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem – VYCERRO
a
Fakulta sociálně ekonomická

Typologie území Ústeckého kraje

Výzkumnou zprávu zpracovali:

RNDr. Václav Novák, Ph.D.
RNDr. Jaroslav Koutský, Ph.D.

Odborná konzultace:

Ing. Josef Svoboda

Ústí nad Labem, prosinec 2015

VYCERRO, Fakulta sociálně ekonomická, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

OBSAH:

1. Metodika vymezení typů území v Ústeckém kraji	3
1.1 Mikroregiony v Ústeckém kraji	3
1.2 Typ přírodní-rekreační.	4
1.3 Typ výrobní a obslužný	6
1.4 Typ výrobní-venkovský a výrobní-městský.....	7
2. Vymezení problémových regionů v Ústeckém kraji	9
2.1 Trh práce.....	9
2.2 Bytová výstavba	10
2.3 Vzdělání.....	11
2.4 Vymezení problémových regionů	12
PŘÍLOHY	14

1. Metodika vymezení typů území v Ústeckém kraji

Autoři typologizace Ústeckého kraje zvolili variantu postupného členění území regionu v několika krocích. Dospěli k vymezení celkem 4 typů území v Ústeckém kraji. Typologizace byla provedena postupně ve třech krocích. Tomu ale předcházelo rozčlenění území Ústeckého kraje na jednotlivé mikroregiony dle metody popsané v odborné geografické literatuře.

Celá typologie byla až na poslední krok provedena z územního hlediska na principu heterogenních regionů. Tedy regionů, u nichž prokazatelně existují funkční vazby mezi střediskem a obcemi v zázemí střediska.

Logika provedení typologie a tedy i následujícího textu je následující. Nejprve bylo jaké území z hlediska měřítkové úrovně je nejvhodnější pro sledování vhodných ukazatelů pro potřeby zpracování typologie (blíže viz kapitola 1.1). Následně byly v rámci vybrané měřítkové úrovně definovány a sledovány konkrétní statistické údaje a tak, aby bylo možné vymezit jednoznačně profilované typy území s podobným charakterem celkových podmínek (blíže viz kapitoly 1.2, 1.3. a 1.4).

1.1 Mikroregiony v Ústeckém kraji

Mikroregionální struktura Ústeckého kraje byla sestavena na základě metody M. Hampla (2005) s tím rozdílem, že na rozdíl od M. Hampla, jenž vycházel z údajů sčítání lidu 2001, autoři předkládané struktury mikroregionů pracovali s daty SLDB 2011. Rozdíl je i v rozsahu území, které bylo podrobeno regionalizaci, neboť na rozdíl od autorů tohoto textu pracoval M. Hampl s celou ČR. To ovšem nemělo žádný vliv na určení mikroregionálních středisek v Ústeckém kraji. Určitý přesah mikroregionů z okolních krajů do Ústeckého kraje a naopak byl zaznamenán, ovšem ten se týkal pouze několika obcí při hranici Ústeckého kraje se sousedními kraji (lze doložit podle ČSÚ 2014).

Mezi středisky a ostatními obcemi v okolí střediska existují vazby. Mezi nejdůležitější vztahy patří dojížděka do zaměstnání. Na základě identifikace nejsilnějšího proudu dojížděky do zaměstnání byla identifikována střediska dojížděky do zaměstnání a vymezena jejich zázemí při platnosti následujících kritérií (dle Hampl et al., 1996):

- minimální velikost celého regionu činí 15 tis. obyvatel;
- minimální velikost zázemí činí 5 tis. obyvatel.

Výsledná struktura 14 mikroregionů v Ústeckém kraji vykazuje značnou shodu ve vymezení správních obvodů obcí s rozšířenou působností (SO ORP), kterých v Ústeckém kraji existuje 16. Nižší počet mikroregionů je dán v jednom případě existencí dvoujaderného mikroregionu¹ v Ústeckém kraji tvořeného kolem prostorově blízkých měst Rumburk a Varnsdorf. Ve druhém případě jde o středisko SO ORP Bílina, kdy nebylo splněno druhé kritérium. Velikost zázemí Bíliny tvořené obcemi s převažujícím směrem dojížděky do zaměstnání do aglomerace

¹ Hampl (1996) identifikoval dvoujaderné mikroregiony v případech prostorově blízkého sousedství dvou rovnocenných středisek, u nichž došlo k rozdělení funkcí, které obvykle plní středisko jedno. V případě Šluknovského výběžku plní roli průmyslového střediska populačně větší Varnsdorf a roli obslužného střediska menší Rumburk. Obě města se tedy funkčně doplňují a se svým společným zázemím tedy vytváří jeden plnohodnotný mikroregion.

Bílina - Ledvice² nedosahovalo populační velikosti 5 tis. obyvatel. A tak celé Bílinsko spadá do mikroregionu Teplice (viz následující obrázek).

Obr. 1: Mikroregiony v Ústeckém kraji vymezené na základě převažujících směrů dojížděky za prací dle SLDB 2011

V některých případech existuje nesoulad mezi územním rozsahem mikroregionů a SO ORP na úrovni jednotlivých obcí. Nejvýrazněji je tato neshoda patrná v případě SO ORP Litoměřice, kdy šest obcí z tohoto správního obvodu náleží do mikroregionu Roudnice nad Labem (včetně průmyslového města Štětí) a tři obce do ústeckého mikroregionu. Tato "ztráta" je kompenzována pouze jednou obcí, kterou litoměřický mikroregion "získal" na úkor SO ORP Lovosice. Další drobné odchylky jsou čitelné z obr. 1.

1.2 Typ přírodní-rekreační.

Část Ústeckého kraje vykazuje značné fyzicko-geografické odlišnosti. Výrazně jiný krajinný ráz je zřejmý v případě evidentní bariéry, kterou představuje kra Krušných hor vyzdvižená třetihorními procesy nad pánevní oblast. Území ČR zasahuje do parovinného pásma vrcholových partií Krušných hor a řada obcí v Ústeckém kraji se dokonce nachází v polohách klesání terénu ve směru do Saska, které je pozvolnější ve srovnání se situací na české straně.

Pro identifikaci obcí, které vykazují zcela odlišný charakter ve srovnání s obcemi v pánevních oblastech, byla zvolena extrémní hodnota minimálního podílu lesních pozemků a trvalých travních porostů (luk) na rozloze obce - 90 %. Tuto podmínku splnilo celkem 21 obcí, z toho

² Hampl (2005) určil v případech urbanizovaných celků tvořených více obcemi aglomerace. V Ústeckém kraji jde kromě aglomerace Bílina - Ledvice ještě o další aglomerace: Chomutov - Jirkov, Teplice - Proboštov - Novosedly - Dubí a Ústí nad Labem - Trmice.

15 obcí tvořilo souvislé území v oblasti západního a středního Krušnohoří (v rámci SO ORP Kadaň, Chomutov, Litvínov, Teplice³).

Další obce, které splňovaly podmínku minimálního podílu lesů a luk na rozloze, byly identifikovány v oblasti východní části Děčínské vrchoviny a v západní části Lužických hor (Doubice, Kytlice, Jetřichovice, Hřensko), čili v prostoru národního parku České Švýcarsko nebo v jeho bezprostřední blízkosti. Dále podmínku splňovaly dvě obce ze západní části Českého středohoří (Lukov) a jedna obec z východní části Českého středohoří (Tašov). A tak byla stanovena další dvě kritéria, která mohla odhalit další plošně celistvá a rozsáhlá území s výrazně přírodním a rekreačním charakterem, přičemž stačilo, aby bylo splněno kritérium alespoň jedno:

- nadmořská výška min. 500 m n. m.;
- min. 10 lůžek v ubytovacích zařízeních s tzv. vyšším standardem⁴ na 100 obyvatel.

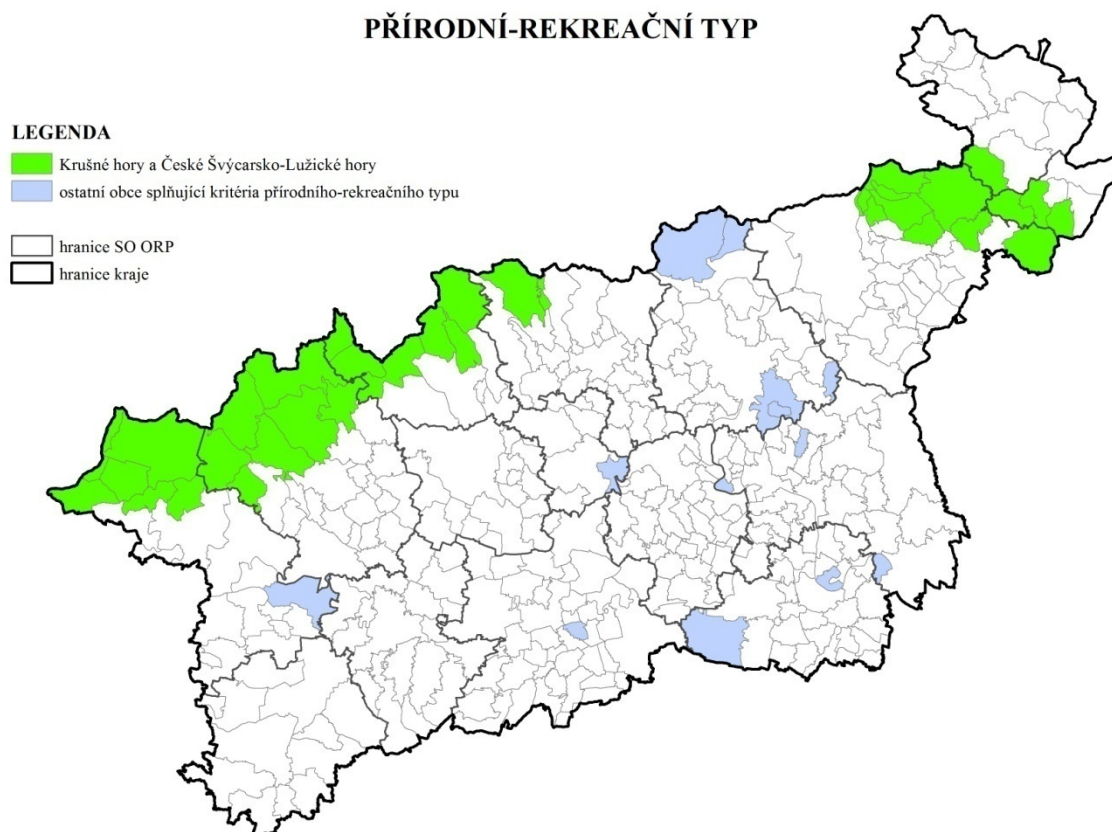
Krušnohorská oblast byla díky dodatečným kritériím doplněna o 6 obcí, přičemž tři z nich přesáhly hranici minimálních hodnot u obou dodatečných kritérií (Měděnec, Mikulov, Místo) a u dalších tří (Vejprty, Křimov, Domašín) bylo splněno kritérium nadmořské výšky.

Díky rekreačnímu charakteru, jenž se projevil ve výrazné koncentraci lůžkové kapacity v zařízeních s tzv. vyšším standardem, byla identifikována poměrně rozsáhlá a celistvá oblast zahrnující 13 obcí v okrese Děčín, konkrétně tedy v oblasti národního parku České Švýcarsko a CHKO Lužické hory. Území těchto 13 obcí bylo rovněž zařazeno do přírodního-rekreačního typu.

³ V případě SO ORP Teplice se jedná o obce Moldava, která je oddělena od ostatních obcí z Krušnohorské oblasti úzkým výběžkem katastrálního území města Osek. I přes nepatrné narušení územní celistvosti řadíme Moldavu k rozsáhlému území obcí středního a západního Krušnohoří. Na Moldavu posléze územně navazuje další horská obec - Mikulov.

⁴ Lůžková kapacita na pokojích se samostatným sociálním zařízením (WC + koupelna); databázi takových zařízení pořídila a vlastní UJEP.

Obr. 2: Obce splňující kritéria pro zařazení do přírodního-rekreačního typu v Ústeckém kraji

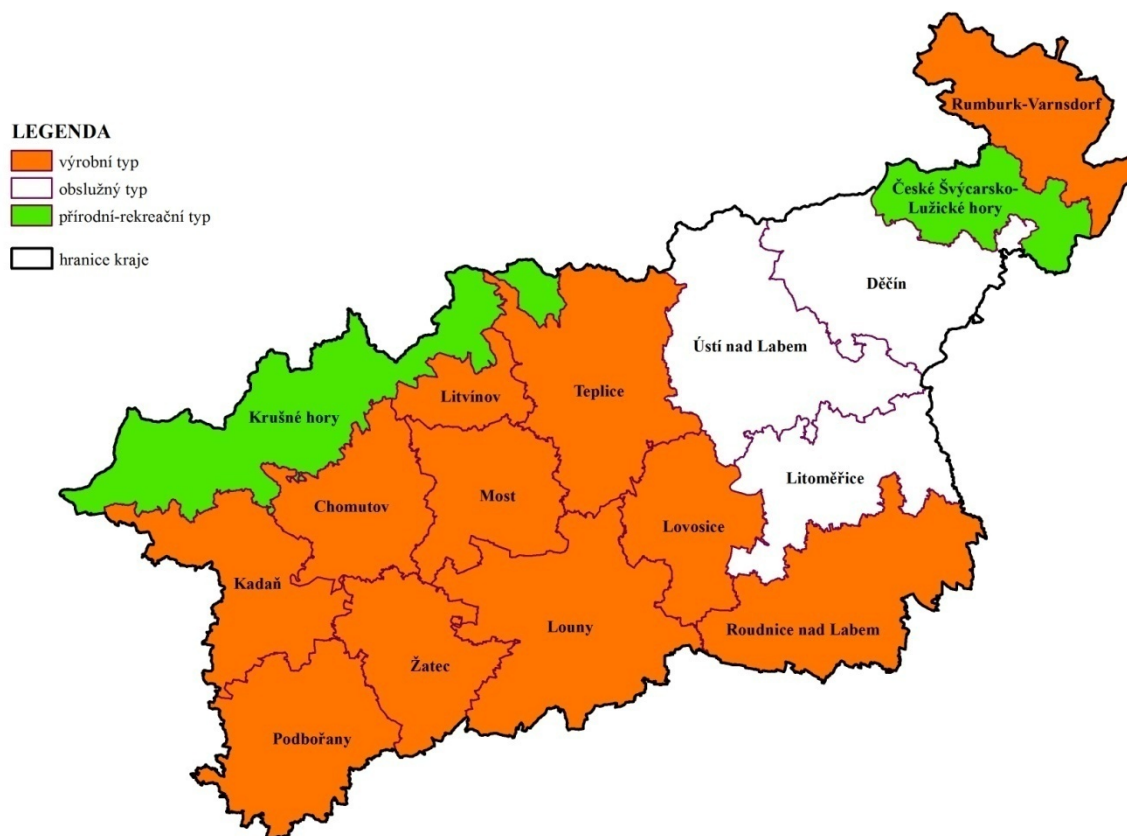
Ostatní obce splňující výše uvedená kritéria nejsou součástí rozsáhlého a celistvého území, které by mohlo být zařazeno do přírodního-rekreačního typu. Jedná se především o obce v oblasti východního Krušnohoří (2 obce) a východní (4 obce) části Českého Středohoří. Zbylé obce splňující stanovená kritéria představují solitéry v jižní části Ústeckého kraje (viz obrázek).

1.3 Typ výrobní a obslužný

Po zařazení obcí do přírodního-rekreačního typu došlo k územní redukci některých mikroregionů, která ovšem neměla vliv na kritériální podstatu jejich existence definovanou v kapitole 1.1.

V České republice došlo po roce 1989 ke změně struktury zaměstnanosti dle sektorů národního hospodářství. Hlavní podstatu této změny představoval přesun pracovní síly z primárního a sekundárního sektoru národního hospodářství, čili z výrobních sektorů, do terciárního sektoru. Tento proces se týkal celého území ČR, což na úrovni okresů už v 90. letech popsal Tonev s Touškem (2002). Územně se může lišit intenzita distribuce pracovní síly mezi výrobními sektory a sektorem služeb.

Obr. 3: Výrobní, obslužný a přírodní-rekreační typ území v Ústeckém kraji

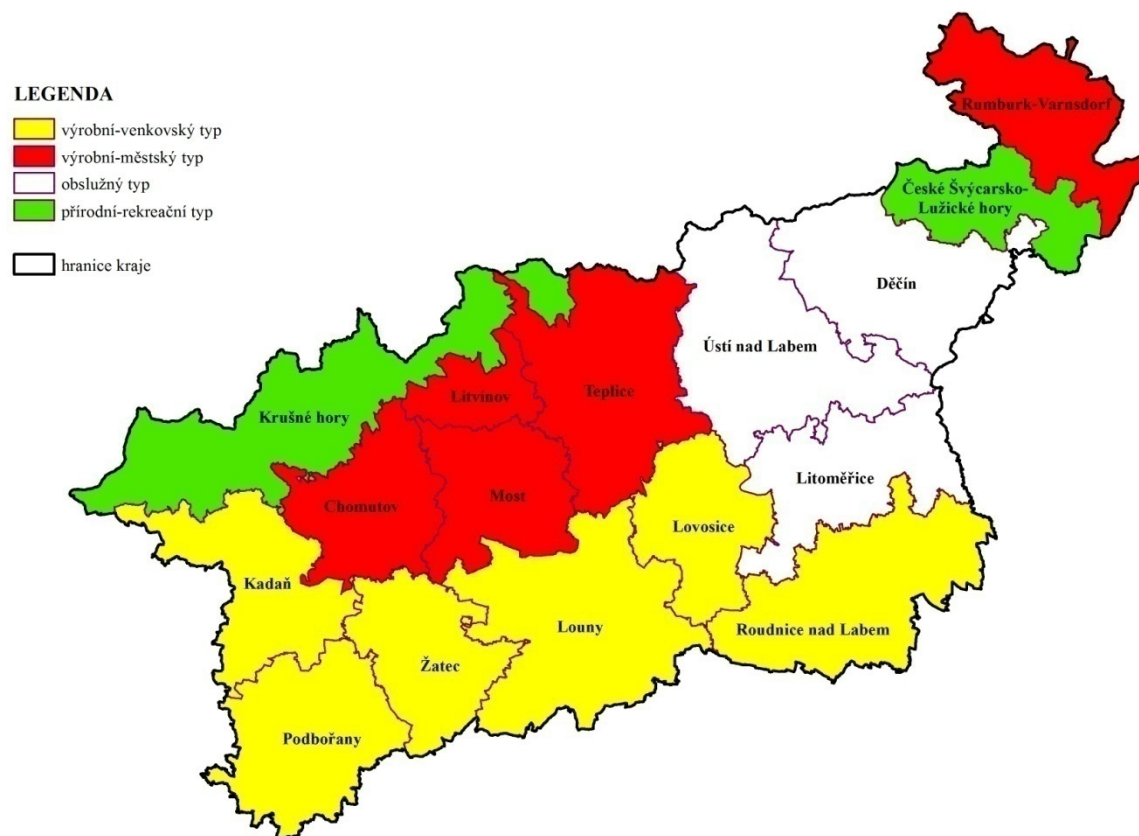

Ústecký kraj vykazuje v posledních letech výraznou terciarizaci ekonomiky. Podle posledních dat z výběrového šetření pracovních sil (rok 2014), které organizuje ČSÚ, činí podíl zaměstnaných v terciéru na celkové pracovní síle v kraji 59 % (stejně jako v celé ČR). Intenzitu terciarizace na úrovni mikroregionů lze podchytit z výsledků SLDB. Za jádro terciarizace ekonomiky Ústeckého kraje lze považovat ústecký, děčínský a litoměřický mikroregion, kde podíl osob zaměstnaných ve výrobních sektorech, tedy v součtu priméru a sekundéru, na celkovém počtu zaměstnaných činí méně než 40 % a méně než průměr ČR (39,3 % dle výsledků SLDB). Tyto mikroregiony byly tedy označeny jako obslužný typ. Ostatní mikroregiony, kromě přírodního-rekreačního typu a obslužného typu, představují typ výrobní (viz obr. 3 a tab. 2 v přílohách).

1.4 Typ výrobní-venkovský a výrobní-městský

V Ústeckém kraji existují výrazné rozdíly v koncentraci obyvatelstva identifikovatelné rovněž na mikroregionální struktuře (viz tab. 3 v přílohách). Vysoký stupeň urbanizace vykazují pánevní mikroregiony (kromě kadaňského) a rumbursko-varnsdorfský mikroregion. V Ústeckém kraji plošně rozsáhlý výrobní typ území tak byl rozdělen na výrobní-venkovský a výrobní-městský, což byl poslední krok typologizace území Ústeckého kraje, jejíž výslednou podobu představuje následující obrázek. K té je třeba dodat, že obslužný typ vykazuje nadprůměrnou hustotu zalidnění s ohledem na průměr ČR (134 obyvatel na km²), a to ve všech třech mikroregionech zařazených do tohoto typu.

Obr. 3: Typologie území Ústeckého kraje

2. Vymezení problémových regionů v Ústeckém kraji

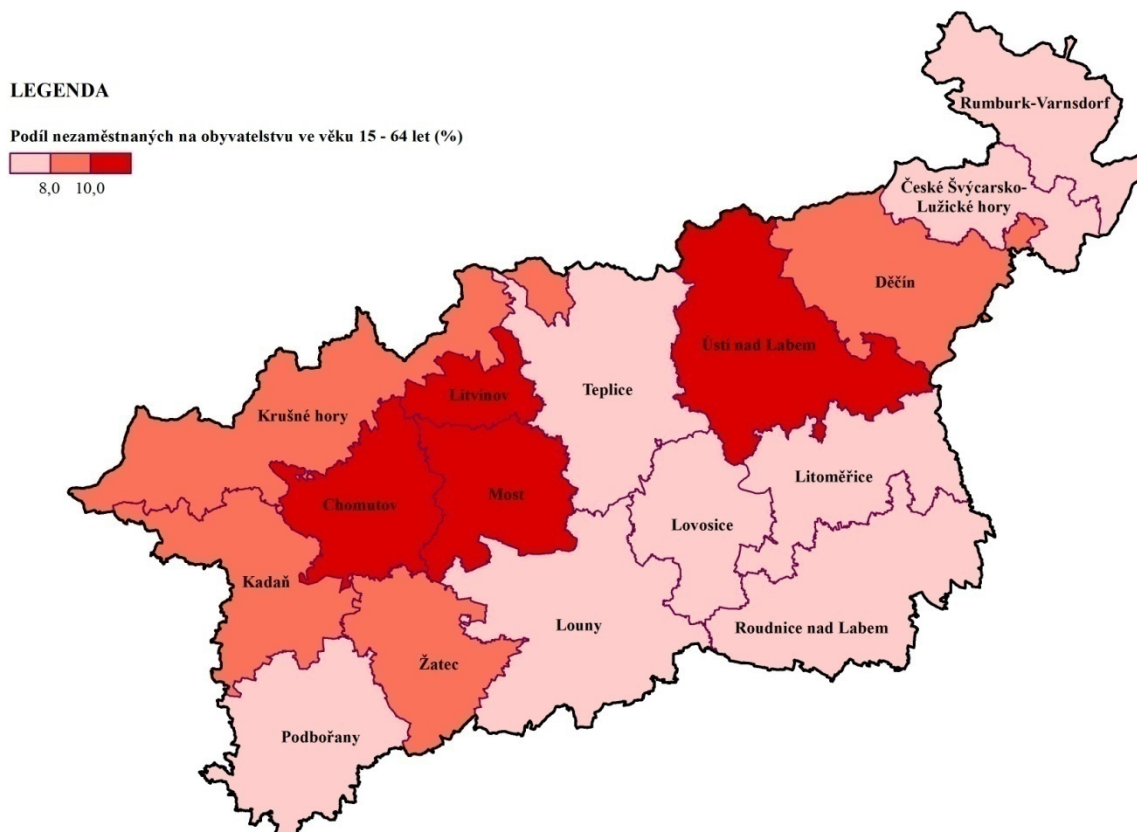
Pro vymezení problémových oblastí v rámci Ústeckého kraje byly hledány indikátory, které budou do značné míry symbolizovat problematiku postavené daného území ve vztahu k ostatním územím kraje. Zatímco u výše provedené typologie by zvolené charakteristiky neměly směřovat k normativnímu hodnocení, tak v této části by zvolený indikátor resp. jeho projev v území měl indikovat problematiku situaci. Zároveň je třeba konstatovat, že níže zvolené tematické oblasti resp. indikátory představují výběr z možných alternativ. Zároveň je třeba přiznat, že v ideálním případě dostupnosti libovolných dat by existovaly reprezentativnější ukazatele úspěšných resp. neúspěšných území. Na druhou stranu se domníváme, že výsledné hodnocení, tedy pořadí jednotlivých území dle jejich problematičnosti, by se příliš (či vůbec) nelišilo. V níže nabídnutém hodnocení jsou využity indikátory vztažené k hodnocení trhu práce, bydlení a vzdělanosti úrovně obyvatelstva v územních jednotkách mikroregionů. Výsledné hodnocení je aritmetickým průměrem hodnot reprezentujících pořadí území v hodnotách jednotlivých indikátorů.

2.1 Trh práce

Indikátor nezaměstnanosti představuje dlouhodobě uznávané kritérium pro hodnocení trhu práce, který zároveň představuje elementární strukturu pro hodnocení ekonomické úspěšnosti resp. neúspěšnosti konkrétních území. Ukazatel má syntetickou povahu a v zásadě se do jeho výsledné hodnoty promítá mnoho dílčích aspektů fungování ekonomiky v daném územním měřítku, pro které je ukazatel sledován. Přes dílčí metodologické problémy při konstrukci časových řad jsou navíc data o nezaměstnanosti za úroveň obcí relativně dobře dostupná a předpokládáme, že tak tomu bude i budoucnu.

Dlouhodobě trpí velmi vysokou nezaměstnaností okres Most. Čili není překvapením, že mezi mikroregiony s nejvyšším podílem nezaměstnaných na obyvatelstvu (PNO) patří Mostecko a Litvínovsko. K této dvojici mikroregionu územně i typově náleží další mikroregion s vysokým PNO - Chomutovsko. Ovšem velmi negativní správou je, že také mikroregion krajského města vykazuje PNO nad 10 %. Z údajů o volných pracovních místech mj. rovněž vyplývá, že mikroregion Ústí nad Labem disponuje velmi nízkým počtem volných pracovních míst, resp. hodnota počtu uchazečů na jedno volné pracovní místo (15) je zde ze všech mikroregionů nejvyšší! Naopak nejnižší je zpravidla tam, kde jsou i relativně nízké hodnoty PNO. Evidentně příznivější situace na trhu práce panuje spíše ve venkovských regionech a pak také na Teplicku, v Českém Švýcarsku, ve Šluknovském výběžku a především Litoměřicku, kde byl PNO na konci října 2015 zjištěn nejnižší (6,2 %).

Obr. 4: Podíl nezaměstnaných na obyvatelstvu ve věku 15 - 64 let v mikroregionech Ústeckého kraje k 31. 10. 2015

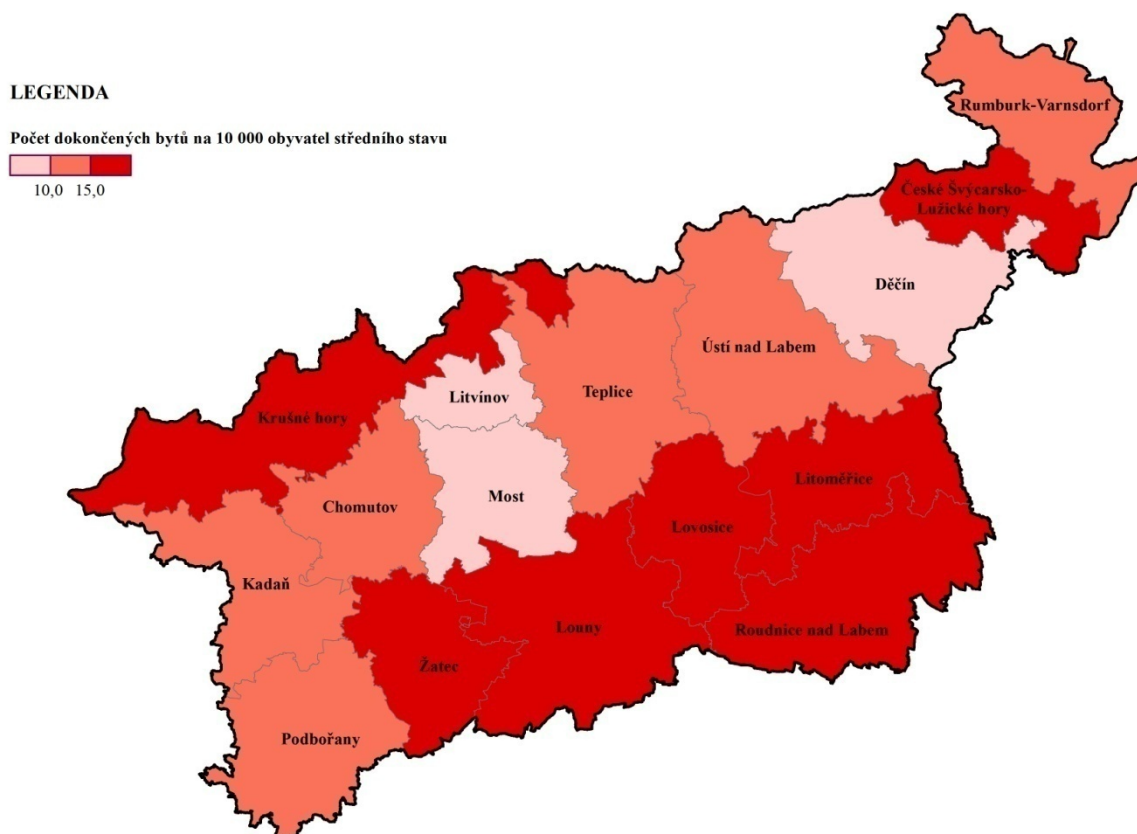

2.2 Bytová výstavba

Pomocí hodnot intenzity bytové výstavby (počet dokončených bytů na 1 000 obyvatel středního stavu) za pětileté období lze nepřímou odvozovat atraktivitu území určenou rozhodováním individuálních aktérů o jejich investičních záměrech do bydlení. Určitým limitem je provázanost aktuálních hodnot ukazatele na jejich níži/výši v minulosti a tedy saturaci kapacit pro bydlení v jednotlivých obcích. Omezením může rovněž být rozdíl mezi reálným místem bydlení/životu a investicí do druhého bydlení či pouze spekulativní investicí. Přesto z hlediska dostupných dat (zde je třeba zdůraznit zejména nemožnost použít selektivní migrační saldo) jde na úrovni obcí o důležitý ukazatel s výrazným symbolizujícím aspektem celkové situace.

Také dle intenzity bytové výstavby se prezentují nejméně příznivými hodnotami mikroregion Most a Litvínov a překvapivě také Děčín. Na druhé straně vysokou IBV vykazují venkovské mikroregiony spolu s mikroregiony přírodního-rekreačního typu a Litoměřickem.

Obr. 5: Intenzita bytové výstavby v mikroregionech Ústeckého kraje v letech 2010 - 2014 (roční průměr)

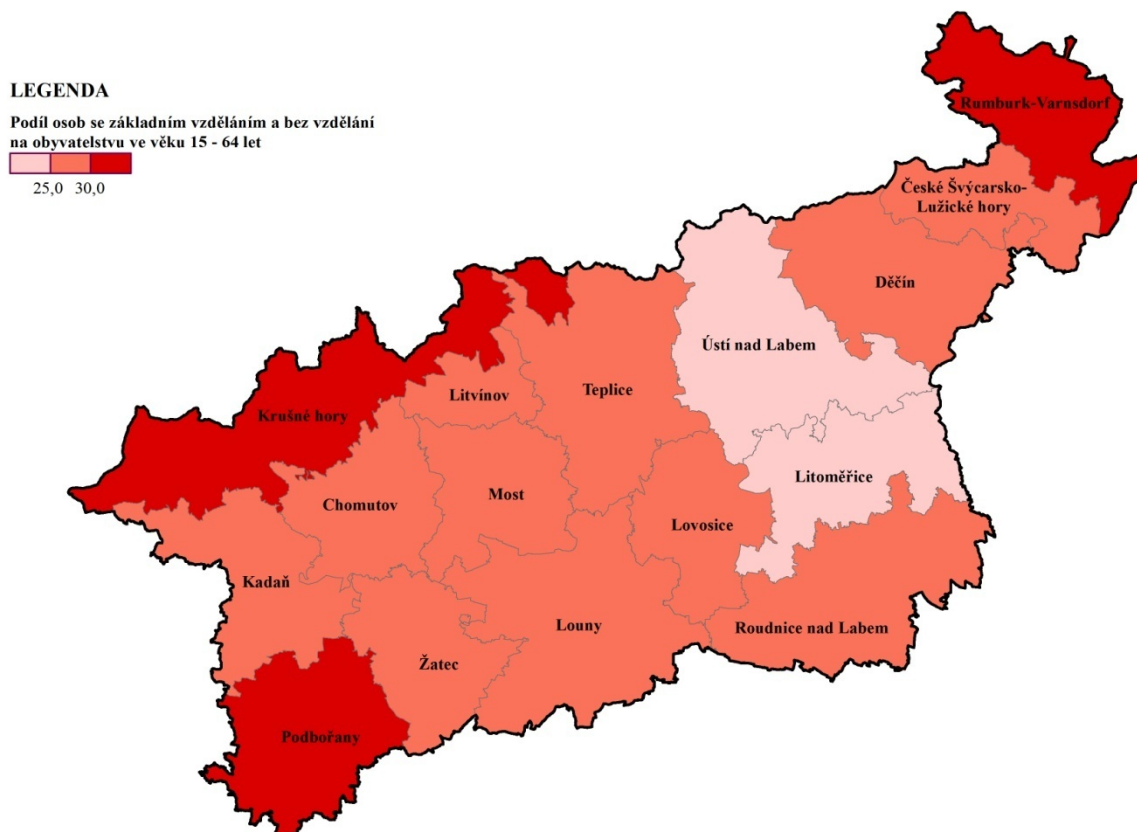

2.3 Vzdělání

Použitý ukazatel vzdělanosti nastiňuje velikost skupiny obyvatel v obci, u které je největší předpoklad celkové problematičnosti jejich členů. Dlouhodobě se takto definované skupiny lidí obtížněji pohybují na trhu práce, je u nich zvýšená korelace společenských, zdravotních a ekonomických problémů a patologických jevů. V zásadě lze i odvozovat, že souhrnně lidé se základním či bez vzdělání budou mít dlouhodobě problémy reagovat na změny a trendy ve společnosti a budou méně angažováni v rozvojových aktivitách obcí.

Obecně v celé ČR i Ústeckém kraji platí, že vzdělanější obyvatelstvo se koncentruje ve městech a obyvatelstvo v průměru s nižším stupněm dosaženého vzdělání je přítomno ve venkovských okrajových regionech. Tento předpoklad se beze zbytku naplnil na mikroregionální úrovni Ústeckého kraje s tím, že zde byly identifikovány dva mikroregiony s velmi nízkým podílem osob se základním vzděláním a nebo bez vzdělání. Krom Ústecka se jedná o mikroregion Litoměřice.

Obr. 6: Podíl osob ze základním vzděláním a bez vzdělání na počtu obyvatel ve věku 15 - 64 let v mikroregionech Ústeckého kraje v roce 2011

2.4 Vymezení problémových regionů

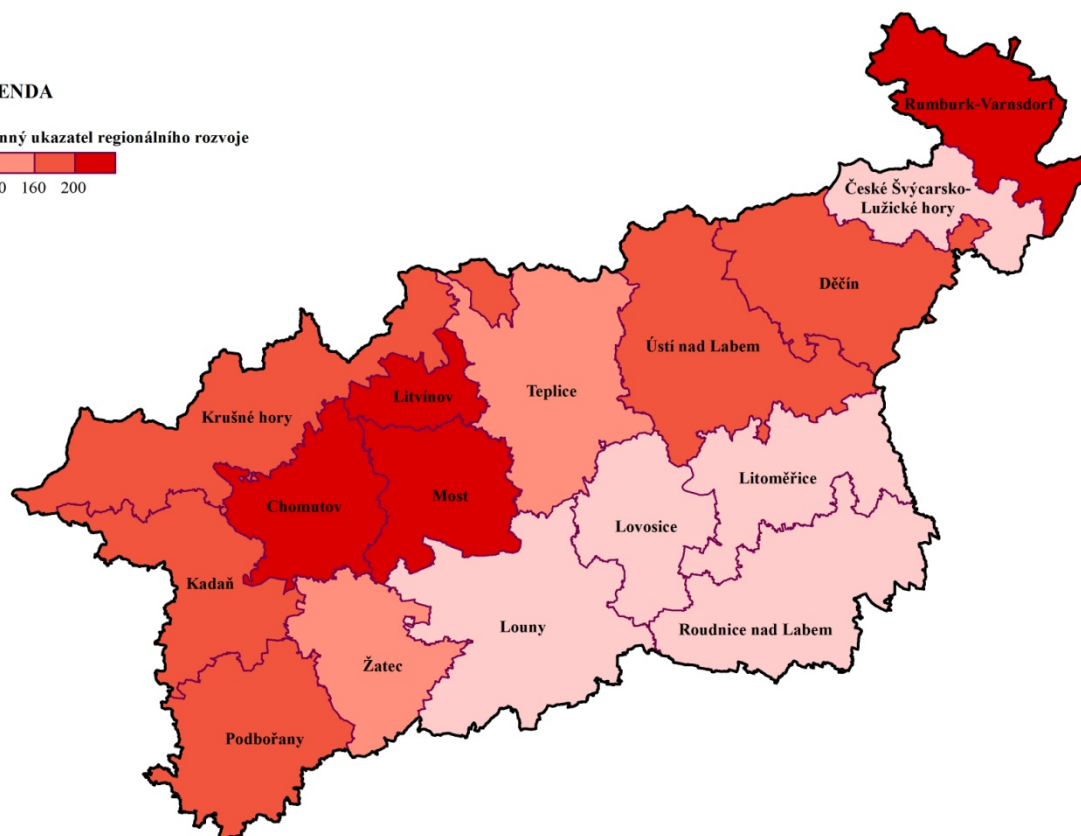
Hodnoty tří použitých indikátorů v mikroregionech Ústeckého kraje byly převedeny na stupnici 0 - 100, přičemž hodnoty 0 náležela vždy nejslabšímu území dle daného ukazatele a hodnota 100 naopak území nejúspěšnějšímu. Výjimku tvořil indikátor intenzita bytové výstavby, kde velmi vysoká číslo bylo evidováno u mikroregionu České Švýcarsko-Lužické hory. Proto se hodnoty všech ostatních mikroregionů odvíjely od hodnoty druhého mikroregionu v pořadí (Lovosice), který stejně jako mikroregion České Švýcarsko-Lužické hory byl na stupnici 0 - 100 "oceněn" hodnotou nejvyšší. Agregovaný ukazatel integrující všechny tři použité indikátory byl nazván souhrnný ukazatel regionálního rozvoje (SURR), podle kterého byly identifikovány nejproblémovější mikroregiony v Ústeckém kraji.

Všechny čtyři mikroregiony, které dle obr. 7 tvoří hospodářsky a sociálně nejproblémovější území, spadají do výrobního-městského typu a tvoří 29 % populace a 17 % rozlohy Ústeckého kraje. Z nich se suverénně nejnižšími hodnotami SURR prezentují Mostecko a Litvínovsko. Naopak příznivě se jeví situace na jihovýchodě kraje a v mikroregionu České Švýcarsko-Lužické hory.

Obr. 7: Souhrnný ukazatel regionálního rozvoje v mikroregionech Ústeckého kraje

LEGENDA

Souhrnný ukazatel regionálního rozvoje

PŘÍLOHY

Seznam obcí náležejících do přírodního-rekreačního typu území v Ústeckém kraji vč. kritérií (oranžová pole značí splnění kritéria) podle mikroregionů Krušné hory a České Švýcarsko-Lužické hory

Obec	Podíl lesů a luk (%)	Nadmořská výška (m nad mořem)	Počet lůžek vyššího standardu na 100 obyvatel
Krušné hory			
Kalek	97,1	700	8,7
Klíný	96,3	812	63,0
Nová Ves v Horách	94,6	685	15,5
Loučná pod Klínovcem	94,5	865	711,2
Výsluní	93,6	750	1,1
Kovářská	93,2	815	16,5
Blatno	92,8	660	17,7
Meziboří	92,3	512	0,0
Brandov	92,3	543	9,2
Hora Svaté Kateřiny	91,1	645	9,9
Boleboř	91,1	620	44,1
Hora Svatého Šebestiána	91,0	843	5,0
Kryštofovy Hamry	91,0	680	0,0
Český Jiřetín	90,4	725	26,9
Moldava	90,3	725	46,5
Měděnec	87,8	845	33,1
Domašín	87,4	568	0,0
Mikulov	84,8	595	20,9
Místo	82,9	576	17,1
Křimov	81,7	595	4,4
Vejprty	76,7	725	3,3
České Švýcarsko-Lužické hory			
Doubice	96,4		169,2
Kytlice	93,0		17,9
Jetřichovice	92,4		148,3
Hřensko	92,2		122,2
Kunratice	89,0		32,9
Jiřetín pod Jedlovou	88,1		24,4
Srbská Kamenice	85,7		44,1
Rybniště	84,1		12,6
Chřibská	75,0		17,0
Růžová	72,4		10,6
Arnoltice	64,0		16,3
Janov	63,3		27,4
Labská Stráň	54,6		48,2

Tab. 2: Podíl výrobních sektorů na zaměstnanosti v mikroregionech Ústeckého kraje v roce 2011

Mikroregion	Podíl výrobních sektorů na zaměstnanosti (%)
Kadaň	57,4
Podbořany	49,8
Litvínov	47,2
Lovosice	47,0
Rumburk-Varnsdorf	46,6
Chomutov	45,6
Krušné hory	43,8
České Švýcarsko - Lužické hory	43,6
Roudnice nad Labem	42,7
Louny	42,7
Teplice	42,1
Žatec	41,9
Most	41,0
Děčín	36,2
Litoměřice	34,9
Ústí nad Labem	32,1

Tab. 3: Hustota zalidnění v mikroregionech Ústeckého kraje k 1. 1. 2015

Mikroregion	Počet obyvatel na km²
Chomutov	313
Most	297
Teplice	296
Litvínov	284
Ústí nad Labem	256
Děčín	197
Rumburk-Varnsdorf	172
Litoměřice	147
Kadaň	128
Lovosice	107
Roudnice	104
Žatec	101
Louny	89
Podbořany	46
České Švýcarsko - Lužické hory	29
Krušné hory	26

Tab. 4: Podíl nezaměstnaných na obyvatelstvu ve věku 15 - 64 let (PNO) v mikroregionech Ústeckého kraje k 31. 10. 2015

Mikroregion	PNO 31. 10. 2015 (%)	Ukazatel 0 - 100
Litvínov	12,3	0,0
Most	10,9	23,8
Ústí nad Labem	10,4	31,1
Chomutov	10,1	36,8
Děčín	8,5	62,4
Žatec	8,4	64,0
Krušné hory	8,3	66,0
Kadaň	8,2	67,6
Rumburk-Varnsdorf	8,0	71,1
Roudnice nad Labem	7,8	74,1
Teplice	7,4	80,8
Louny	7,4	80,8
Lovosice	7,3	82,6
Podbořany	6,8	90,2
České Švýcarsko - Lužické hory	6,8	90,4
Litoměřice	6,2	100,0

Tab. 5: Intenzita bytové výstavby (IBV - počet dokončených bytů na 10 000 obyvatel) v mikroregionech Ústeckého kraje v letech 2010 - 2014 (roční průměr)

Mikroregion	IBV 2010 - 2014	Ukazatel 0 - 100
České Švýcarsko - Lužické hory	30,5	100,0
Lovosice	20,2	100,0
Roudnice nad Labem	18,6	87,9
Krušné hory	18,0	83,3
Louny	16,9	75,0
Žatec	16,4	71,2
Litoměřice	15,2	62,0
Podbořany	14,6	57,9
Teplice	14,2	54,5
Kadaň	12,5	41,9
Rumburk-Varnsdorf	12,1	38,5
Ústí nad Labem	11,3	32,5
Chomutov	10,3	24,8
Děčín	9,3	17,7
Litvínov	9,0	15,1
Most	7,0	0,0

Tab. 6: Podíl osob se základním vzděláním a bez vzdělání na obyvatelstvu ve věku 15 - 64 let v mikroregionech Ústeckého kraje v roce 2011

Mikroregion	Podíl osob se ZŠ vzděláním a bez vzdělání	Ukazatel 0 - 100
Krušné hory	31,2	0,0
Podbořany	31,2	0,7
Rumburk-Varnsdorf	30,9	4,1
České Švýcarsko - Lužické hory	29,5	20,3
Kadaň	29,0	26,7
Litvínov	28,9	28,0
Most	28,5	33,1
Teplice	28,0	38,3
Žatec	27,3	47,5
Lovosice	27,0	50,8
Chomutov	26,9	52,3
Děčín	26,0	62,9
Louny	25,7	66,2
Roudnice nad Labem	25,6	67,4
Ústí nad Labem	24,4	81,3
Litoměřice	22,9	100,0

Tab. 7: Souhrnný ukazatel regionálního rozvoje v Ústeckém kraji

Mikroregion	SURR 0 - 100
Litoměřice	262,0
Lovosice	233,4
Roudnice nad Labem	229,4
Louny	222,0
České Švýcarsko - Lužické hory	210,7
Žatec	182,7
Teplice	173,6
Krušné hory	149,3
Podbořany	148,8
Ústí nad Labem	144,9
Děčín	143,0
Kadaň	136,2
Chomutov	113,9
Rumburk-Varnsdorf	113,7
Most	56,9
Litvínov	43,1

Seznam literatury

Český statistický úřad: Regionalizace dojížděky do zaměstnání podle výsledků sčítání lidu - 2011. Praha: Český statistický úřad, 2014.

Hampl, M., Müller, J.: Komplexní organizace systému osídlení. In: Hampl, M. a kol.: Geografická organizace společnosti a transformační procesy v České republice. Praha: DemoArt, 1996. ISBN 80-902154-2-4

Hampl, M.: Geografická organizace společnosti v České republice: transformační procesy a jejich obecný kontext. Praha: DemoArt, 2005. ISBN 80-86746-02-X

Tonev, P., Toušek, V.: Typologizace okresů České republiky (podle struktury zaměstnaných s důrazem na odvětví zpracovatelského průmyslu). In Regionální rozvoj / regionalizace. Sborník referátů z XX. jubilejního sjezdu ČGS. Ústí nad Labem: Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2002. ISBN 80-7044-409-6